

Карпатська Русь

Карпатська Русь Carpatho-Rus

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT YONKERS, NEW YORK AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч. 2 ЮНКЕРС, НІ., ПЯТНИЦА, 21-ГО ЯНВАРЯ 1994-YONKERS, N.Y., JANUARY 21, 1994, VOL.LXVII,NO. 2

ДОРОГЫ КРАЯНЕ!

Розпочинаємо новий 1994 рік з надією на мир між народами світу и виправлення кривди, заподіяної комуністичними правителями нашому народу в рідних Карпатах. Неволя и нужда розкинули нас по світі за куском хліба для себе и тих, што остали в Карпатах. Найбільшим ударом было повне виселення Лемків з рідної землі по кільку родин в польске село з цілю асиміляції. Однак, коли доля нам на хвилину усміхнулась, майже 30 тисяч Лемків повернули в рідні гори аби жити и вмерати там, де могили їх дідів и пращів. Почалась відправа в церквах, што збереглись, організовано Музей Культури Лемків в Зиндранові, Розділю, Горлицях, закінчується в Криниці величавий храм и Православний-Культурний центр в Горлицях.

Православний Владыка Перемишльско-Новосанчівської Епархії - Адам робит все можливе аби релігійне и культурне життя на Лемківщині не лем ожыло, але и розвивалося.

По волі Всевишнього в сентябрю сего року відбудеться на Лемківщині історична подія в житю Православної церкви - канонізація о. Максима Сандовича, який 80 літ тому был невинно убитий за Святе Православие и Русь. Принимая мученичу смерт, останні слова о. Максима были: "Нех жие Святе Православие! Нех жие Свята Русь!" Той заповіт мученика як символ віри и народности гартує наши серця и вселят віру в будучність.

До такой урочистой події Лемки давно готуються, але бракує коштів аби до сентябрю викінчити будинок Православного Культурного Центру в Горлицях, де будут проходити торжества канонізації, викінчити и освятити новий Храм в Криниці. Владыка Адам и Лемки на рідній землі просят Вас матеріальної допомоги на тогу ціль и молят Всевишнього аби винагородив Вас, а мученик о.Максим заступився за вас на небесах.

Допоможіт нам и приїзжайте на торжество канонізації, разом помолимося, возвеселимося и подякуємо Всевишньому за даровану Лемкам благодагь.

Да поможет нам Бог!

Чеки просимо акуратно заповнити и вислати в Парамус на Храм Христа Спасителя* з дописком: "Для Владыки Адама". Імена жертводавців будут опубліковани в газеті и кождому благодарност буде прислана Владыкою Адамом:

*Christ the Saviour Church
365 Paramus Road
Paramus, NJ 07652

tel. (201)652-6633

ВАЖНЕ

ПОСИЛКА ПАЧОК З ОДЕЖОМ И ОБУВОМ ДЛЯ ЛЕМКОВ В СТАРОМ КРАЮ

Лемки, котры живут в Польши, могут доставати послілки з одежом, обувом и иншими речами без жадной доплаты за доставу до хати.

Таки послілки колись в 60-х роках посілкал Лемко-Релиф почтом, што коштувало дорого.

Від довшого часу в Польши існує велика компанія, котра доручат до дому послілки, надани в Америці.

Американско-польски агенції принимают послілки, котры люде в Америці приготавлиют и за оплатом 50 центов од фунта пересілают польскими кораблями до Польши, а компанія (подібно як UPS в США) доручат послілки адресатам.

Польски емигранти, што тепер живут в США, приготавлиют пачки и посілают своим родинам в величезних кількостях, што обраховуют на тисячи тон. Лемки очевидно посілают также, але не так много.

Таки послілки то єст дост цінна поміч и треба жеби Лемки таку поміч побільшили. Таким чином родина и племя звязь буде укріплятися и розвиватися, што єст барз важным для нашего народа так в старом краю на Лемковині як и на заході Польши.

Лемко-Релиф зверне кошти кождому, хто пришле поквітованя агенції, котра послілку приняла и в котрой указано суму, яку за послілку уплачено.

Нехай 1994 рік буде роком лемківской дружби и племянной звязи.

КОМІТЕТ ЛЕМКО-РЕЛИФ В США

P.S. Подаєме для інформації адресу одного з американско-польских агенцій, котры принимают послілки:

ALEX TRAVEL SERVICE, INC.
1891 EAST MAIN STREET
BRIDGEPORT, CT 06610

tel. (203)-384-0381

Ян Павел II:

НАДІЯ НА ПОЛУЧЕННЯ З ПРАВОСЛАВНОМ ЦЕРКВОМ

ВАТИКАН (Рейтер) - Папа Ян Павел II высвятил в четвер, 6-го января, 13 новых епископов з цілого свіга.

Он висказал также надію, же католицкий Костел же православна Церков, котри поділилися майже тысячу роков тому, будут могли получитися (об'єдинитися).

Папа промовляв до паломників, зібраних на площі Св.Петра з нагоди свята Трох Королів. В тот день східна Церков обходит Костел Рождество Христове, захидний Костел споминає поклон, котрий дитятку Исусови оддали три мудреці - Каспер, Мельхиор и Бальтазар.

Ян Павел II указал при той нагоді на історичну зустрічу, в котрой 30 роков тому участвовали папа Павел VI и православний екуменичний пагриярх Агенагорас I. Тоті достойники тогди уневажнили ескомуніки, якими обидві церкви взаимно на себе наложили, коли наступила схизма (1054 р.)

Контакты меже представителями обох церков поліпшилися значно в обстатках 30 роках. Однак, на тот процес кидают тінь обвинуваченя, што кагодики стараються приєднати навернених, особливо в краях бившого СССР.

Серед висвячених епископов єст Едвард Слаггері з Чикаго, бискуп в Тульса (Оклягома).

ПАПА РИМСКИЙ ВМШУЄСЯ В ПОЛІТИКУ ІТАЛІИ

РИМ (Рейтер) - Денник "La Repubblica" з дня 11-го січня написал меже иншим: "...иши ніколи польский папа не посунулся так далеко", критикуючи в редакційной статі призив папи в своім папирскім листі до бискупов... Італянска лівія одчитала слова папи яко політичне підпоруваня християнской демокрагії и призив до голосованя на ту партию.

Ян Павел II заапелювал до Італійців, жеби мудрим одважним выбором помогли стримати кризу в краю.

Тимчасом баданя публичной опінії показали, же штонайменше 40 процент виборців маот намір піддержати ліві партії.

Обсерватори політичної ситуації думают, што президент Італії

Оскар Люиджи Сальфаро ищи в тому тыждні розвяже скомпромітований корупційними скандалами парламент и проголосит вчаснійши выборы.

СТИХІЙНЕ ЛИХО НА ЗАКАРПАТЮ

УЖГОРОД (Укрінформ) - Постепенно опадає вода в гірських ріках, што стало причиною повені у шести районах Закарпаття. За попередними, більш уточненими даними было підтоплено 139 населених пунктів, потерпіли 108 тисяч жителів області, ест жертви. Стихія зруйнувала багато подвір'їв, ліній звязку и електропередач, мостів и дамб, доріг та сельскогосподарських угідь. Загальні втрати сягают 1,8 трільйона карбованців.

Президент України Леонід Кравчук переслав телеграму співчугя родинам загиблих.

На спільному засідані урядової комісії та обласної комісії з надзвичайних ситуацій намічено оперативні заходи щодо ліквідації наслідків стихії. Ведутся інтенсивні відбудовні та ремонтні роботи. Вживаються також заходи щодо забезпечення населення районів стихійного лиха продуктами харчованя и товарами першої необхідности, нафтопродуктами и будівельними матеріялами. Пропозиції про допомогу коштами, технікою, палним надходят з інших регионів України, від войскових частин, комерційних структур.

Жириновский:

НЕХАЙ НІМЦІ ЗАЙМУТ ПРУСИ, А КЛИНТОН ГРАЕ НА САКСОФОНІ

МОСКВА (Рейтер) - Провідник націоналістів в Росії, Владимир Жириновский, заявил, же його не обходить Польша и же Росіяне не зроблят нич, аби помочи Полякам, если Німці будут пробувати одзискати землі, котри належат тепер до Польши.

"Тепер, коли Поляки позбулися наших войск, обезчестили наши памятники, нас не обходит Польша. Нехай Німці по просто займут Пруси. Не зробиме нич, жеби помочи Полякам", - сказал корреспондентам Жириновский.

Землі, котри были частьюм восточной Німеччини до 1939 р., были признани Польши послі II-ой світової войны, яко рекомпенсата за польску територію, заняту Совітским Союзом.

Жириновский сказал, крім того, же Билл Клинтон повинен радше остати вдома и граги на саксофоні, замість приїжджати до Москви и зустріатися "Бог знае з ким".

Американский президент зложит візиту в днях 12-15 января. Програма його побугу предвидит розмови з президентом Ельциним. В програмі не предвиджено зустрічи з Жириновским, котрого партия Ліберально-демократична побідила в парламентарних виборах в Росії (грудень): "Я готов з ним (Клинтон) стрінутись, але він радше того боится", - сказал лидер

росийских націоналістов.

Другий раз в протягу одного тижня Жириновский ствердил также, же Німеччина повинна виплачувати одшкодованя военни Росіянам заміст Жидам.

Лідер Партии Ліберально-Демократичной заявил при той нагоді, же Росія прагне співпрацювати з Німеччином во всіх областях, в тому числі помочи в "вигнаню Турків з Німеччини".

Напаствиві виступи Жириновского, выголошувани від часу триумфу ПЛД, котра здобула одну сему в Думі, што числит 450 місць, викликают неспокой в многих державах: од Німеччини через Польшу и край балтийски до Японії.

НАЙНИЗШИЙ НАТУРАЛЬНИЙ ПРИРІСТ В ПОЛЬЩІ

Минулий рік записався найнищим натуральним приростом населеня в повоєнном часі. Польша зараз нараховуе 38,5 милионов населеня. Визерат так, што польски горожане хочут розмножуватися з згідно з здоровим розсудком, залежно від матеріяльної ситуації.

ЯКИЙ БЫЛ 1993 РОК ДЛЯ ПОЛЬЩІ?

На думку 36 процентов опитуваних минувший рок был для Польши недобрий, а 41 процент - ани добрий, ани злий. Позитивно оцінили минувший рок лем 14 процент опитуваних.

ПОЛЬСКО-НІМЕЦКИ ВОЙСКОВИ КОНТАКТИ

Войскови контакти то в польско-німецких відношенях одна з областей, котри розвиваються барз добре. "Тепер, на початку 1994 р., можеме говорити о досконалой, богатой в форми и повной взаимного розумія співпраці меже "Польским войском и Бундесвером", - сказал Польской Агенції Пресовой атташе войсковий РП в Німеччині, полк. Стефан Януш. (Барз интересно. Ред.)

В ПОЛЬЩІ ШУКАЮТ КАНДИДАТА НА ПРЕЗИДЕНТА

Популярность Леха Валенси, теперішного президента Польши, упала дост низко и партия стараются найти відповідного кандидата на тот уряд в слідуючих виборах.

НАЙБІЛЬШ КРОВАВИЙ РІК ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНТІВ

Меженародна Федерация Кореспондентів уважае минулий рік за найбільш кровавий в исторії той організації. В часі виконуваня своїх обовязків згинуло 75 кореспондентів - найбільше в Росії, Боснії, Сомалії, Грузії и Туреччині.

ХОЧУТ КОРОЛЯ

Сто румунских інтелектуалістів підписали петицію до властей, домагаючися поверненя горожанства перебуваючому в Швайцарії бувшому королеви Михайлови II. Комунисти позбавили його румунского горожанства в 1948 р., недовго послі його абдикації. Понеже в краю пануе політичний хаос, котрий унеможливлюе проведеня реформ, одзиваються голоси, што лем король з "Божой ласки" може стати понад партійними спорями.

ПОЕЗИЯ

МОЯ ЛЮБА

Моя люба Лемковино,
Моя ясна зоре,
Чи я вас еще увиджу,
Мои милы горы?

Чи ты, мати, як
бывало,
Блестиш в златой чаші,
Як в горах колись
гуляли
Мы и діды наши?

Чи так само цвітут
цвігы
В лугах над річками,
Всіми красками играют,
Стелятсья коврами?

Чи так само свіжий
воздух
Ароматом пьянит,
А вода джерельна
ліком
Всім здоровье хранит?

Серед моря-океана
Трави зел пахучих
Мы родились,
выростали
У борах дремучих.

Там бы наша славна
зміна,
Хлопці и дівчага,
Цвігы рвали, вінки
плели
Веселы лемчага.

Моя люба Лемковино,
Покрыта лісами,
Хотіл бы я там
спочити
В поляні з цвітами.

От где добре з
прадідами
Было бы лежати,
А не по чужим
краинам

Марно пропадати.

* * *

Д-р СЛІЖ

Горлицкий Бурсак

(Продовження з ч. 24 "КР")

ПЕРВЫ ДНИ В ТАЛЕРГОФІ

Проспал я так одним непрерывным сном 13 годин. Пробудился так же наремно, як и заснул. В одну секунду вернулась человеку вся память. Отворивши очи, я увидил на соломе покорченны тіла арестантов, тісно один коло другого. Послі долгого сна мысль працювала живо, и я представил собі ясно цілу ситуацію. В памяти перелетели переживания минувших дней. Я припомнул собі, як нас вели от станции, як подганяли кольбами и нагнали до тых тут цельтов. Закрывши очи, я передумувал всю подорож и аж затрясся над нашим положением. Што буде теперь с нами? Вчера мні было всьо ровно, но теперь тот вопрос встал с новым силом передо мною.

Штобы розогнати неприятны мысли, я поднял голову и начал розглядатися кругом. Мы были в звычайной войсковой походной палаткі. На железном колику, вбитом по середині в землю, было розвішено наоколо полотно и припято шнурками к паликам. В середині на зеленой траві было росстелено трохи соломы. В полотні были два маленькы отворы, якбы окенка, в котрых што хвиля поблискувал штык солдата, ходившого розміренным кроком около палатки. А тота дзюра, котром нас вчера нагнали до середины, была закрыта якомсь занавіском.

Из моих товаришей в цельті никто уже не спал, но всі лежали нерухомо и глухо, якбы боялись проговорити слово. Видно, всіх мучили тоты самы думкы, што и мене: што буде теперь с нами?

Мы не знали, што робити, ци вставати, ци лежати и ждати на нову команду. Каждый затаил дыхание и ждал, што приде. Никто не хотіл проявити даякой инициативы, якбы боялся, што наименьшим рухом може стягнути даяку нову біду на себе и на других. Теперь я виділ, в яком беспорядку мы лежали. Гдєкотры не мали и соломы под собом, лем лежали на голой траві.

Не знам, як долго бы мы так лежали неподвижно, если бы не один старший селянин, котрого притиснуло идти на сторону. Он встал и тихонько спросил других, што тут робити в такой ситуации, ци сказати солдату, ци

дашто инше. Рада была така, што треба просити солдата, а же то може быти даякий німец, котрый не розуміе славянской бесіды, то дорадили просити по-німецки и даже сказали, якими словами. Селянин повторил пару раз тоты слова, штобы му добре вышло, а так подошел потихоньку к той занавіскі и отсунул ей. Но в ту же хвилю мы почувли наглый, гнівный крик солдата и увидили, як блиснуло через отвор острие штыка за отскочившим краем. Селянин так перестрашился, што не мог слова проречи, лем смотріл на нас тупым взором, якбы просил сказати, што он зле зробил. Як трохи пришол до себе, то проговорил тихо:

— Ой, уж бы мя заколол.

Не маючи смілости отсувати другий раз занавіску, селянин лем зо середины через бочный отвор, но так с далека, просил:

— Herr Soldat, bitte schoen auf die Seite.

— Weg, Schwein — закричал сердито німец и знял гвер с рamenti, якбы намірял стріляти.

Не было иншого выхода, лем му сил селянин взяти комок соломы и в середині свершити свою натуральну потребу.

Но як долго можна буде протягнути тут в такой обстановкі и при таких дикых солдатах, котры с наименьшого поводу готовы робити ужиток из оружия?

Из сосіднього цельта доносился к нам горестный, надрывный плач женщины. Плакала, як потом мы узнали, жена покойного о. Максима Сандовича, росстріянного в горлицкой тюрмі. Несчастну женщину привезли с нашим транспортом и с одним группом арестованных загнали в сусідню от нас палатку. Там она проспала ночь, одна женщина в группі 40 человек самых мужчин, наших селян из Ждыни и околичных сел. Добре ище то, што в той группі были отец и брат ей покойного мужа. В ночи она была так змучена, як и мы всі, што не отчувала положения, но рано, як пробудилась и увидила себе в такой мизерии, то пустилась до неудержного плачу, якбы своими слезами хотіла затопити того горе.

Видячи такую безвыходну обстановку, я начал знова переходити во вчерашне настроение тупой душевной деревянности, коли у

человіка слабне интерес к тому, што творится коло него и што с ним буде.

Нараз полотняна заслона над входом отсунулась, и солдат закричал сердито: "Гераус!" Каждый из нас вскочил моментально на ноги. Солдат уставил нас по двоих в ряды и прикликал с потерунку 6 солдатов, котры отвели нас трохи в сторону — до "латрины". То значило — "на сторону". Там был выкопанный долгий ров и вздовж него краем на чепирках положеный грубый деревянный дручок. Таке дашто мы видили первый раз в житью. Но то был наш "выходок" для отправления натуральных потребностей.

Хотя не были ище всі готовы, но солдат крикнул "Фертик" и со штыком кинулся подганяти тых, котры не скочили быстро в ряд. И таким самым порядком, як нас припровадили до той "латрины", солдаты привели нас обратно в палатку, а сами пошли к слідующей палаткі, штобы провести тоту саму церемонию с другим партиом заключенных.

Долго сиділи мы так в своем цельті с самым глупым видом, не знаючи, што робити, як говорить, чым розвеселити один другого.

Около 11 години солдат знова отсунул полотно и крикнул: "Менаж". Мы мали со собом маленькы горнятка ище из горлицкой тюрмы, и до тых горняток войсковый кухар зачерпнул каждому вариху зупы и кинул ище каждому половину бохонка хліба. Хліб был чорный, невыпеченный, што в руках можна было робити из него кулькы, як из тіста. Но якомсь в тот час никто ани не думал за ідло. И вообще всі потребности тіла отступили на задний план под тягостным впечатлінием пережитых послідных дней. Зупа не была лучша от хліба — вода замішана с кукурудзяном муком.

Послі такой "менажи", солдат засунул полотно, и мы остались так на соломе в своей палаткі. Перед вечером пришли знова солдаты и повели нас "на сторону", як и рано, а потом кухар принюс такой же зупы, як и на обід.

Так первый день заключения в Талергофі минул для нас, можна сказати, благополучно. На слідующую ночь мы розділили лучше солону меже собом, но уснути

было трудно. Одно, што мы и так цілий день лежали, а друге, теперь каждый отчувал, што спит на голой соломі, и ніт ни простирала, ни заголовка, ни накрытъя, а ту приходила холодна осення ночь. Каждый из нас при арестовании захватил со собом из дому пару кошель, ручник, даяку валізку або тлумачок и с тым приіхал до Талергофу.

Слідуючы дни проходили подобно першому — в таком самом порядкі без нияких змін. Мы мало помалу привыкали до такого житъя и, лежачи на соломі цілыми днями вели всякы бесіды, росповідали свои истории, жартували, штобы даяк убити час.

Пришла лем одна маленька зміна в том нашом житъю. Уже слідуючого дня начали брати до работы — возити воду на кухню и до солдатских касарен, замітати дорожки, копати новы латрины и гробы для помершых. Мы молодшы вырывались наперед и мельдовались охотниками до всякой работы, коли приходил солдат и требовал стілько и стілько человек, бо каждый хотіл провітритися и подышати свіжим воздухом. Но на початках солдат *звычайно не брал охотников*, а сам заглядал в палатку и выбирал собі людей. Звычайно солдат выбирал собі священников и старшых, поважных интеллигентов.

— Du, rora, heraus!

Выкликал такого священника або двоих и гнал их перед собом под штыком до касарни замітати, або возити воду на зупу до кухни. Придумували ище всякы насмішки над священниками. Попало до Талергофу и несколько наших галицкых жидов — бородатых, пейсатых, то были такы случаи, што солдаты посадили жида на тачкы, а священнику казали повозити його ту и там. Потом священник сідал в тачкы, а жид його возил. Солдаты стояли и реготалися до потріску.

Тымчасово, што день все больше и больше народу привозили до Талергофу. Новы транспорты прибывали майже каждого дня. И то всьо наши русскы люде со всіх повітов Галичины — селяне, священники, адвокаты, студенты. Было много и женщин и дітей, бо гдекотры интеллигенты были пришикованы с цілыми фамилиями. Широка ровнина коло Талергофа покрывалась полотняными палатками. Начали будувати и громадны, долги полотня-

ны бараки, в котрых можна было помістити по 300 и больше людей.

Постепенно переводили людей из маленьких цельтов в тоты бараки. Одного дня перенеслись до такого бараку и мы — цілий горлицкий транспорт. Тут обрадовались мы немало, коли увиділи себе всі разом, бо за час пребывания в цельтах мы не сходились николи. Теперь нам выглядало, што мы дома, як мы розмістились в одном конці такого барака и начали ділитися своими думками.

Кромі наших людей из горлицкого транспорта, мы встрітили в бараку арестантов из многих других повітов Галичины. И начались новы розговоры, новы знакомства. Говорили о том, што пережили отдільны транспорты на пути в Талергоф и дома, в Галичині. Было там и несколько гимназистов из Восточной Галичины, то мы, горлицкы гимназисты, скоро познакомились с ними и завели приятельство. День за дньом мы проводили разом, то в бесідах и диспутах, то в игрі в шахматы и карты, бо декотры из них и то привезли с собом. Наши новы друзья из Восточной Галичины были о стілько счастливы от нас, што они виділи, або чули от наочных свідков, якы чудеса совершали русскы солдаты в побідоносном наступлении русскых армий. Один росповідал о взятии Николаева, о гениальной тактикі русскых, о невиданной силі русского войска. Другий передавал подробности о розгромі австрийскых армий, о их паничном бігстві перед козаками. Прислухуючись к таким оповіданьям, мы ани не замічали, як скоро сходил день.

В новых бараках мы могли говорить свободнійше и на политичны темы и потішатися над австрийскими неудачами на фронті, бо солдаты не поблескували уже постоянно штыками коло двери. Всьо того поле, на котром стояли наши бараки и цельты, было обведено дротом, и варта оттягнена за тоты дроты, так што мы в середині мали больше свободы. Можна было выйти из барака, коли кто хотіл, и на сторону ишол сам, коли хотіл. Можна было сходитися с людьми из других бараков.

В тоту памятную перву ночь, коли нас при зловіщом світлі лучив и под тяжком ескортом најженных штыков привели в Талергоф, мал місце один случай,

о котром нам росповіли аж позже, як участники горлицкого транспорта поселились разом в великом бараку.

В одном цельті нашлись сами селяне. Не было меже ними ни одного священника ни студента. Всі они были переконаны в том, што нас привезли туда на смерть, и той смерти сподівались ище тогда вечером, як нас от станции повели в пусте поле. Получивши стілько ударов в голову, в боки, по хирбеті и куда попало, наши селяне думали, што то есть перед смертью, бо так бьют лем цілком бесправных, обреченных людей. Гдекотры из них не спали цілу ночь, хоц были так вымучены, як и мы всі. Рано слідуючого дня они почули ище плач жены пок. о. Сандовича. Один из них встал, поглянул через маленький отвор в цельті и проговорил тихым, упавшим голосом:

— Там юш вішают.

Тоты слова потрясли каждого. Всі начали готовитися на смерть. Шептали молитвы, обнимались и прощались в послідний раз.

— Даруйте мі, куме, як ем далеко вольно або невольно вас дачым образил.

Потом другий заглянул украдкою через тот самый отвор в цельті и увиділ, як людей из первой палаткы повели солдаты на сторону. Он не вытримал, лем горестно заплакал:

— Ой Боже, там наших священников ведут уже на шибеницу!

Другы присунулись к оконку и виділи не лем тоту группу, но и свіжо вбиты в землю деревяны столбы, бо уж тогда начинали закладати великы бараки. Теперь уж всі знали, што смерть перед очами. Никто не мал силы посмотріти ище раз в оконко, бо боялся, што увидит уж повішенных людей. Котры мали молитвенники, то читали молитвенны приготовления на смерть. В палаткі царило уже торжество смерти. Был там один циган из наших сторон. Он не молился ни не робил нияких других приготовлений на смерть. Може и не знал, як то робити. Но тота атмосфера предсмертных приготовлений в палаткі потрясла го так, што расплакался. Другы молились, а он плакал, крутил головою и приговорювал, якбы скаржился на Бога:

— Ей Боже, Боже, до чого ты нас допроводил.